

دعای ۹۰- بعد از نماز شب (معروف به دعای حزین)

أُنَاجِيكَ يَا مَوْجُوداً فِي كُلِّ مَكَانٍ، لَعَلَّكَ تَسْمَعُ
نِدَائِي فَقَدْ عَظَمَ جُرْمِي وَقَلَّ حَيَاتِي،

با تو نجوا می‌کنم، ای کسی که در هر جایی حضور داری،
شاید صدایم را بشنوی. زیرا جرم و گناهم بزرگ و شرم و
حیایم کم و اندک است.

مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَيِّ الْأَهْوَالِ أَتَذَكَّرُ وَ أَيِّهَا
أَنْسَى، وَلَوْ لَمْ يَكُنْ إِلَّا الْمَوْتُ لَكَفَى، كَيْفَ وَ
مَا بَعْدَ الْمَوْتِ أَعْظَمُ وَأَدْهَى!؟

ای مولای من! ای مولای من! کدامیک از هول و هراس‌ها
را یاد کنم و کدام را فراموش کنم؟ اگر هیچ هول و
هراسی جز مرگ وجود نداشت، همین مرگ (برای هول و هراس)
کافی بود. اما چگونه؟ در حالی که آنچه پس از مرگ پیش
می‌آید، بزرگ‌تر و سخت‌تر است!

مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، حَتَّى مَتَى وَإِلَى مَتَى أَقُولُ لَكَ
الْعُتْبَى مَرَّةً بَعْدَ أُخْرَى، ثُمَّ لَا تَجِدُ عِنْدِي صِدْقًا
وَلَا وِفَاءً؟

ای مولای من، ای مولای من! تا کی و تا چه زمانی بارها و بارها
به تو بگویم که تو (به سبب گناهانم) حق بازخواست مرا
داری! اما باز هم در عمل نه صداقتی از من می بینی و نه وفایی!

فِيَا غَوَاثَاهُ^۲ ثُمَّ وَ غَوَاثَاهُ^۳ بِكَ يَا اللَّهُ مِنْ هَوَى قَدْ
غَلَبَنِي، وَمِنْ عَدُوِّ قَدْ اسْتَكَلَبَ عَلَيَّ، وَمِنْ دُنْيَا
قَدْ تَزَيَّنَتْ لِي، وَمِنْ نَفْسٍ أَمَّارَةٍ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا
رَحِمَ رَبِّي.

پس به فریادم برس! باز هم به فریادم برس! به تو پناه می آورم
ای خدا! از هوای نفسی که بر من غلبه کرده، از دشمنی
که همچون سگی وحشی به من هجوم آورده، از دنیایی که
خودش را برایم زیبا نشان داده، و از نفسی که جز به بدی
فرمان نمی دهد، مگر اینکه پروردگارم رحم کند.

مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، إِنْ كُنْتَ رَحِمْتَ مِثْلِي
فَارْحَمْنِي، وَإِنْ كُنْتَ قَبِلْتَ مِثْلِي فَاقْبَلْنِي، يَا
قَابِلَ السَّحَرَةِ اقْبَلْنِي،^۵

مولای من! ای مولای من! اگر تا به حال بر کسی مثل من رحم کرده‌ای، پس به من هم رحم کن. و اگر کسی مثل من را پذیرفته‌ای، پس مرا هم بپذیر. ای کسی که ساحران را پذیرفتی و هدایتشان کردی، مرا هم بپذیر.

يَا مَنْ لَمْ أزلْ أتعرفُ مِنْهُ الحُسْنَى، يَا مَنْ يُغذِّي
بِالنِّعمِ صَباحاً وَّ مَساءً، ارحمِني يَوْمَ آتِيكَ فَرداً،
شاخصاً إِلَيْكَ بَصْرِي، مُقلِّداً عَمَلِي، قَدْ تَبَرَّأَ
جَمِيعُ الخَلْقِ مِنِّي، نَعَمَ وَّ أبي وَّ أُمِّي، وَ مَنْ كانَ
لَهُ كَدِّي وَ سَعْيِي.

ای کسی که همیشه از تو لطف و نیکی دیده‌ام، ای کسی که هر صبح و شام مرا با نعمت‌های پرورش می‌دهی، به من رحم کن در آن روزی که تنها به سوی تو می‌آیم، در حالی که چشمم به سوی تو دوخته شده و عملم به گردنم آویخته شده است، در آن روزی که همه از من بیزار می‌جویند، حتی پدر و مادرم، و هر کسی که برایش زحمت کشیدم و تلاش کردم.

فإِنْ لَمْ تَرَحْمِني فَمَنْ يَرَحْمِني؟ وَ مَنْ يُؤْنِسُ فِي
القَبْرِ وَ حَشَتِي؟ وَ مَنْ يُنطِقُ لِسَانِي إِذا خَلَوْتُ
بِعَمَلِي وَ سألْتَنِي عَمَّا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي؟

پس اگر به من رحم نکنی، چه کسی به من رحم خواهد کرد؟ و چه کسی در تنهایی قبر، مونس و آرامش بخش من خواهد بود؟ چه کسی زیانم را به سخن می آورد وقتی تنها با اعمالم روبرو می شوم و توازن من درباره کارهایی که بهتر از خودم از آنها آگاهی داری، سؤال می کنی؟

فَإِنْ قُلْتُ: نَعَمْ، فَأَيُّنَ الْمَهْرَبُ مِنْ عَدْلِكَ؟ وَ
إِنْ قُلْتُ: لَمْ أَفْعَلْ، قُلْتَ: أَلَمْ أَكُنِ الشَّاهِدَ
عَلَيْكَ؟

اگر بگویم: بله، آن کارها را انجام داده ام؛ پس کجا می توانم از عدالت فرار کنم؟ و اگر بگویم: نه، انجام نداده ام؛ تو خواهی گفت: آیا من شاهد بر اعمالت نبودم؟

فَعَفُوكَ عَفُوكَ يَا مَوْلَايَ قَبْلَ أَنْ تُلْبَسَ الْأَبْدَانُ
سَرَابِيلَ الْقَطِرَانِ، عَفُوكَ عَفُوكَ يَا مَوْلَايَ قَبْلَ
أَنْ تَغُلَّ الْأَيْدِي إِلَى الْأَعْنَاقِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
وَ خَيْرَ الْعَافِرِينَ.

پس ای مولای من! مرا ببخش! مرا ببخش پیش از آنکه بدن‌ها به لباس‌های آتشین پوشیده شوند. مرا ببخش! مرا ببخش ای مولای من! پیش از آنکه دست‌ها به گردن‌ها زنجیر شوند. ای مهربان‌ترین مهربانان و بهترین آمرزندگان!

پاورقی:

۱. دربرخی نسخه‌ها: مَوْجُودُ / مَوْجُودٌ
۲. دربرخی نسخه‌ها: فَيَا غَوْثَاهُ
۳. دربرخی نسخه‌ها: فَيَا غَوْثَاهُ
۴. دربرخی نسخه‌ها: دُنِّيَا
۵. دربرخی نسخه‌ها: يَا قَابِلَ التَّوْبَةِ اِقْبَلْنِي
۶. دربرخی نسخه‌ها: مُقَلِّدًا
۷. دربرخی نسخه‌ها: وَقَدْ